

Ottovay László
(1942–2005)

Búcsúzom Tőled, drága Lacikánk, barátaid, a sok-sok kolléga és tanítvány, az egyesület minden tagja, minden könyvtáros nevében, akik szerettünk, és a szörnyű és ostoba halál ellenére most is és a jövőben is szeretünk Téged. Búcsúzom a baráttól, akinek mindig volt ideje arra, hogy együtt legyünk, hogy kicseréljük véleményünket, akinek mindig volt mondanivalója, megosztható gondolata, aki együtt érzett barátaival, ha azoknak bánatuk vagy bosszúságuk volt, és együtt örült velük, ha örömük volt. Búcsúzunk a kimeríthetetlen tudásvágytól hajtott, szakmánk minden kérdése, de – ahogy az könyvtároshoz illik – a szakmán túl is minden emberi kérdés iránt érdeklődő embertől, aki szívesen osztotta meg tudását, szívesen vitatott meg bő értelemben vett szakkérdéseket, vagy egyszerűen csak a gondolkodó és érző emberek érdeklődésére számot tartó kérdéseket. másokkal is. Búcsúzunk a szó legnemesebb értelmében szolgálatot, olvasószolgálatot művelő könyvtárostól. Búcsúzunk a Magyar Könyvtárosok Egyesületének elnöksége és minden tagja, az egyesületen belül is az elnöke halálával szembesülni kénytelen volt bibliográfiai szekció és „anyaszervezeted”, a műszaki könyvtáros szekció tagjai nevében is. Búcsúzunk az egyesület volt elnökségi tagjától, egy cikluson át főtitkárától, alapszabályának gondozójától, mindenkor egyesületi funkcióid mellett az egyesület élő lelkiismeretétől

Az egyetem elvégzése után pályádat a KGM Műszaki Tudományos Tájékoztató Intézetben kezdted. Talán már innen eredtek – bár azt hiszem, ezek magvát a minden iránt érdeklődő ember alkata jelentette –, hogy aztán tovább erősödjenek azok az eltéphetetlen, egész szakmai életeden végigvonuló szálak amelyek a tájékoztatáshoz és annak klasszikus eszközához, a bibliográfiához fűztek. Utóbb nyolc évig voltál az Országos Találmányi Hivatal Szabadalmi Tárának vezetője. Ez után az OMKDK-hoz, a későbbi OMIKK-hoz kerültél, ahol rövid kutatási információs állomás után a fejlesztési önálló csoport munkatársa lettél. E keretekben – ahol együtt dolgozhattam veled –, majd a szabványosítási önálló csoport vezetőjeként kapcsolódtál be a könyvtári szabványosításba, amely egész szakmai életedet végigkísérte. Az OMKDK után Győrben a Műszaki Főiskola könyvtárának igazgatója lettél, ahol eredményesen dolgoztál a könyvtár fejlesztéséért, és öt éven át voltál a Főiskolai Könyvtárigazgatók Tanácsának elnöke. És ezt már az utolsó munkahely, az Országos Széchényi Könyvtár követte, amelynek Olvasószolgálati és Tájékoztató Főosztályát vezetted. A magadénak érezted a nemzeti könyvtárat, és sokat tettél

a könyvtár szolgáltatásainak tökéletesítése érdekében. 1999-ben Szinnyei József-díjjal tüntettek ki. OSZK-s munkaköröd mellett – Egerben, az Eszterházy Károly Főiskolán és a Debreceni Egyetemen – tanítottad az új könyvtárosnemzedéket, és tanítványaid ugyanúgy szerettek, mint mindenki, aki kapcsolatba került szellemeddel és jóakarattal.

Mindaz, amit a száraz – de emlékedhez tartozó – szavak el tudnak mondani életedről és munkádról, Laci, nem lehetnek teljesekek. Az emberi teljességhez hozzá tartozott emberszereteted, kedvességed, jó kedélyed, élénk gondolatvilágod, tudásvágyad, kritikai szellemed és tettekészséged.

Mindaz, amit végeztél, megalkottál vagy létrehozni segítettél, őrzi emlékedet. Ennél is sokkal mélyebben őrzi ezt az emléket és siratja váratlanul és méltatlanul hamar félbeszakadt életedet az a sok ember, aki kapcsolatba került veled és mindazzal, amit életed másoknak is jelentett.

Laci, nem tudunk belenyugodni abba, hogy elmentél. Gondolatban és mindannak tudatában, létében, amit tettél, alkottál, velünk maradsz. Nyugodj békében, drága barátunk!

(Elhangzott a Farkasréti Temetőben, 2005. június 3-án).

Vajda Erik

Talán nem köszöntem meg eléggé...

Nem tudom, milyen tanár volt Ottovay László, de az biztos, hogy nem direkt eszközökkel tanított; sokkal inkább mentornak nevezném, aki formálta, alakította a környezetében lévőket elsősorban azzal, hogy teljes személyiségével hatott. S ezt nem csupán akkor tette, amikor a katedrán állt.

Engem nem tanított, de elindított a pályán, szakmai utam meghatározó egyéniségének mondhatom. Komolyan vette az egyesületben (MKE) vállalt szerepét, és próbált „utánpótlást nevelni”. A Gombocz-ösztöndíj életben tartásához nyelvismerettel rendelkező fiatal pályakezdőket keresett, és hál’Istennek rám bukkant Győrött. Ott volt főigazgató, a viszonylag fiatal főiskola (azóta már Széchenyi István Egyetem) könyvtárát vezette, sőt bátran mondhatjuk, hogy megalapozta. Én a „szomszéd várban”, a Tanítóképző Főiskola könyvtárában dolgoztam, de a szakmabeliek jól ismerték egymást a városban; könyvtártól, könyvtártípustól, hierarchiától függetlenül jó kapcsolatokat ápoltunk, közös programokon vettünk részt, összejártunk.

Egyik alkalommal, mikor megkérdeztem tőle, hogy van-e esély arra, hogy valaki egy kisebb vidéki könyvtárból megpályázza a Kenti Egyetem posztgraduális könyvtárosképzését, elsőként bátorított. Majd elkezdett finoman, elegánsan a háttérből segíteni. Arról faggatott, hogy mivel szeretnék foglalkozni, mi érdekel, mi

lenne a kutatási témám. Miután kiböktem, elkezdett irodalmat gyűjteni. Ő nekem! Külföldi cikkek másolatát kérte meg könyvtárközivel (a '80-as évek elején), majd mindig megkérdezte, hogy meddig jutottam. Roppant közvetlenül, kedvesen, de kemény következetességgel érdeklődött. Amikor érkezett a pályázati anyag összeállításának időszaka, mindig nyitva állt előttem az ajtaja, mindig mehettem hozzá segítségért, jó szóért. Sokszor úgy tűnt számomra, hogy számos egyéb teendője mellett nem is tud rám figyelni, nem is ott jár gondolatban. De ez csak a látszat volt, hiszen mindig azonnal felvette az elejtett szálát, mindig „képben volt”.

A pályázati fordulók során is mindig éreztem és tudtam, hogy ott van a háttérben, de csak annyit és akkor tett, amennyit és amikor kellett. Bátorítása sokszor nem volt több, mint egy kérdés, egy gesztus.

Végül a lehetetlennek hitt cél megvalósult, elnyertem az ösztöndíjat, boldogan készültem Amerikába. Még utazás előtt egy nagy búcsúösszejevetelt szerveztünk kollégákkal, barátokkal. Természetesen Laci is ott volt. Amikor megérkezett, lazán a kezembe nyomta Nagy Gáspár *Halántékdob* című verseskötetét és csak annyit mondott, hogy ne maradjak kinn.

Most, sajnos, úgy érzem, hogy talán nem köszöntem meg eléggé a segítőkészségét, az iránymutatásait, de legfőképpen azt a stílust, ahogyan mindezt tette.

Hazajövetelem után még találkoztunk párszor; meséltetett, valóban érdekelték az élményeim. Az MKE Műszaki Szekciójában fórumot szervezett, hogy vetített előadáson számolhassunk be tapasztalatainkról.

Ez az epizód az ő életében valószínűleg egy kis mozaikcsocka volt csupán, de felelevenítése talán néhány ecsetvonással hozzájárul egy nem csak szakmai portré megrajzolásához.

Téglási Ágnes